

POSTANOWIENIE

Dnia 16 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z powództwa: J. R., P. S. i D. S.

przeciwko Bank S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

w dniu 16 kwietnia 2024 r.,

na skutek wniosku powodów o wyłączenie od orzekania Sędziego Sądu Najwyższego Dariusza Pawłyszczę w sprawie I CSK 2226/23 zawisłej przed Sądem Najwyższym,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Strona powodowa powołując się na art. 48 i art. 49 § 1 w zw. z art. 379 pkt 4 k.p.c., art. 45 ust. 1 i art. 175 ust. 1 Konstytucji RP, art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności zawnioskowała o wyłączenie Sędziego Sądu Najwyższego Dariusza Pawłyszczę od orzekania w sprawie I CSK 2226/23.

Osią argumentacji były okoliczności powołania na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w oparciu o przepisy ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3). Odwołano się

także do niekonstytucyjnej uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA 1-4110-1/20.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż przytoczona w nim argumentacja nie stanowiła uzasadnienia dla podniesionych twierdzeń o braku niezależności sądu lub niezawisłości sędziego Sądu Najwyższego Dariusza Pawłyszczke.

Szczególny tryb rozpoznawania wniosków o wyłączenie sędziów został przewidziany w art. 26 § 2 i 3 u.SN. W uzasadnieniu postanowienia z 3 czerwca 2020 r., I NWW 28/20 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 26 § 2 u.SN reguluje właściwość Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego do rozpoznawania: po pierwsze – wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego (co związane jest z uregulowaną w art. 49 k.p.c. instytucją wyłączenia sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony – *iudex suspectus*), a po drugie – wniosków o oznaczenie sądu (co związane jest z uregulowaną w art. 45 k.p.c. instytucją oznaczenia sądu). W art. 26 § 2 zdanie pierwsze *in fine* u.SN określono natomiast zarzuty, których wystąpienie we wniosku lub oświadczeniu skutkuje przyznaniem właściwości do ich rozpoznania Izbie. W doktrynie wskazuje się, że przymiot niezawisłości tradycyjnie dotyczy konkretnych osób piastujących władzę sądowniczą, natomiast pojęcie niezależności odnoszone jest do sądów jako organów władzy publicznej.

Odnosząc się do przywołanej przez wnioskodawcę uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20 wskazać należy, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, została uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 EKPCz. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wiąże zaś bezpośrednio zarówno wszystkie składy sędziowskie sądów powszechnych, jak i wszystkie składy sędziowskie Sądu Najwyższego, wobec czego uchwała Sądu Najwyższego z 23 stycznia

2020 r., BSA I 4110 1/20 utraciła swój walor normatywny ze względu na niezgodność z Konstytucją.

Wnioskodawca usiłował zakwestionować procedurę powołania sędziego na urząd. Zredagowany przez niego wniosek miał abstrakcyjny charakter, tj. nie odnosił się do żadnych konkretnych okoliczności związanych ze sprawą I CSK 2226/23.

Z uwagi na wskazane okoliczności, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[SOP]

[ms]